

drede Timeplanen, hvis de syntes, det var nødvendigt, og hvis Tiden og Undersøgelserne krævede det; og skulde der Bevilinger til, fik man dem paa Finansloven.

Det er altsaa en ny Skik, det ærede Medlem her gør sig til Talsmand for. Det ærede Medlem kræver Sagen behandlet ved særlig Lov; men hvorfor? Jo, fordi Sagen ikke skulde være tilstrækkeligt undersøgt og drøftet. Jeg vil gerne i denne Forbindelse med Formandens Tilladelse anføre et Par Ord, som staar i det ansete Landbrugstidsskrift „Vort Landbrug“, et Tidsskrift, som efter hele sin Tendens søger at holde sig saa nær op ad det praktiske Landbrugs Interesser som vel muligt. Der skrives i dette Tidsskrift, efter at man først har gjort opmærksom paa, at Sagen var moden til Gennemførelse: „Det var med Glæde, at man i alle interesserede Kredse indenfor Landbruget erfarede, at Landbrugsminister Kristjan Pedersen paa Finansloven for 1916—17 søgte en første Bevilling til en Omordning af Landbrugsundervisningen paa den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole. Det tjener Landbrugsministeren til Ære, at han har taget denne længe ventede Reform op til Gennemførelse, og det forekommer os, at Ministeren i denne Sag indtager et stærkt Standpunkt.“ Der gøres saa opmærksom paa, at der fra en Side her i Tinget ved Finanslovsforslagets anden Behandling blev krævet, at Sagen skulde gøres til Genstand for Behandling ved en særlig Lov, og — tilføjer Tidsskriftet — „Ministeren havde imidlertid gode Grunde for at fastholde sit Standpunkt. Sagen er i den Grad gennemdrøftet paa Kryds og tværs, sidst af en meget sagkyndig Kommission, saa den er fuldmoden til Afgørelse, hellere i Dag end i Morgen. Under Hensyn til den Stilling, dansk Landbrug indtager, og ikke mindst med Henblik paa Fremtiden, er det en absolut Nødvendighed, at vor højere Landbrugsundervisning tilfredsstiller Tidens Krav“. Jeg anfører dette som en Tilføjelse til det meget, der er sagt af de ærede foregaaende Talere, og som alt sammen viser, at denne Sag er tilstrækkeligt gennemdrøftet paa Kryds og tværs, og at et Udvalg, som skulde beskæftige sig med den, ikke vilde faa noget videre at gøre udover at tygge Drøv paa Kommissionens Betænkning.

Men nu vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Ringkøbing. Hvad skal der staa i en saadan Lov? Skal den indeholde følgende: Der foreslaas en Bevilling paa 16,000 Kr. til Lønninger til Assistenten ved den kongelige Veterinær-

og Landbohøjskole? Hvis Loven skal indeholde mere, skulde den vel indeholde Bestemmelser om Timeplan og Læseplan, og saa vilde man være inde paa et helt nyt Spor, et Spor, som det forekommer mig, at Lovgivningsmagten slet ikke har Krav paa at beskæftige sig med — og heller aldrig har beskæftiget sig med —, fordi Rigsdagen ikke skal administrere de forskellige Læreanstalter. Jeg kan derfor ikke se, at der foreligger reelle Grunde til at faa denne Sag afgjort ved særlig Lov; det strider mod al Tradition og Praksis. En Grund kan jeg tænke mig dertil og en Grund, som jeg kan forstaa, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) gør sig til Talsmand for, nemlig den, at man vil sikre Landstinget Indflydelse paa dette Bevillingsspørgsmaal. Baa de ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har sagt, at der skulde nye Bygninger til. Det beror paa en Misforstaaelse fra de ærede Medlemmers Side. Der skal muligvis senere Nybygninger til; men naar den Tid kommer, vil der selvfølgelig komme et særligt Lovforslag derom, fordi det er almindelig Skik og Brug at fremkomme med nye Lovforslag, naar saadanne Bygninger skal opføres, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) rigtigt gjorde opmærksom paa. Det, man vil i denne Sag, er at hindre Folketinget i at afgøre dette lille Bevillingsspørgsmaal paa Finansloven og give Landstinget Indflydelse derpaa. Jeg kan ikke tænke mig, at Flertallet i dette Ting skulde have synderlig Interesse af at støtte en saadan Bestræbelse, vi vil tværtimod gøre, hvad vi kan, for, at Bevillingsspørgsmaal af den Art afgøres paa Finansloven.

Ellinger: Naar det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) nævnede, at denne Sag ikke var tilstrækkeligt forberedt, maa jeg, ligesom andre ærede Talere, modsige ham; thi Sagen er jo forberedt ad de Veje, som nu er omtalte af de foregaaende Talere. Og naar det ærede Medlem sagde, at man ganske sikkert forgæves kunde spørge de forskellige Rigsdagsmænd om deres Kendskab til denne Sag — de kendte den ikke —, vil det altsaa blot sige, at de Tryksager om vigtige Emner, som Rigsdagsmændene faar leveret, gaar i Papirkurven eller i alt Fald ikke bliver læst af de paa-gældende Medlemmer; man kan da i alt Fald ikke af den Grund sige, at Sagen ikke er tilstrækkeligt forberedt, thi de paa-